ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **O. P.,** zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 21. 2. 2018, č. j. 65 A 55/2016 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám žalobcova zástupce, JUDr. Radka Bechyně, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Uničov (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 17. 2. 2016, č. j. PO/416/89/15/Mmu, zamítl dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), žalobcovy námitky proti provedeným záznamům v jeho evidenční kartě řidiče a věcně potvrdil provedený záznam dvanácti bodů ke dni 9. 12. 2015, neboť shledal, že žalobcem zpochybňované záznamy bodů jsou plně podloženy oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení za jednotlivé žalobcem zpochybňované přestupky.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 17. 5. 2016, č. j. KUOK 49642/2016. Žalovaný zdůraznil rozdíly mezi řízením o přestupku samotném a řízením o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů, jehož předmětem je pouze posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tedy zda bylo podkladem pro záznam oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení či pravomocné rozhodnutí o přestupku a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Žalobce dosáhl počtu dvanácti bodů v důsledku spáchání čtyř přestupků: tři body dostal za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci dne 30. 7. 2013 a tři body třikrát po sobě dostal za to, že nebyl za jízdy ve dnech 12. 2. 2015, 8. 12. 2015 a 9. 12. 2015 připoután bezpečnostním pásem. Právě posledně uvedeným záznamem dosáhl ke dni 9. 12. 2015 hranice dvanácti bodů. Žalovaný neshledal žalobcem namítané formální nedostatky pokutových bloků, neboť spáchané přestupky na nich byly označeny sice zkratkovitě, ale srozumitelně a dostatečně identifikovaly vše potřebné. Měl-li žalobce pochybnosti o významu zkratek v nich použitých, nic mu nebránilo rozptýlit je dotazem na přítomného strážníka či policistu nebo trvat na změně zápisu. Žalovaný se přitom dle svého názoru neodchýlil od své dřívější rozhodovací praxe, kterou žalobce zpochybňoval předchozími rozhodnutími jiných správních orgánů v obdobných případech.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) zamítl výše označeným rozsudkem ze dne 21. 2. 2018. K žalobní námitce, podle níž se žalovaný nezabýval předloženými důkazními prostředky, krajský soud uvedl, že byla uplatněna pouze zcela obecně bez vysvětlení spojitosti předložených důkazů, tedy správních rozhodnutí jiných správních orgánů ve věcech jiných řidičů, s řízením v žalobcově věci.

[4] Krajský soud dále připomněl, že řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku samém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. Proto posoudil pouze zákonnost a správnost postupu správních orgánů při posuzování podkladů pro záznam bodů do registru řidičů. Shledal, že na všech pokutových blocích, když byl žalobce pokutován za nepřipoutání bezpečnostními pásy, je výslovně uvedeno, že se tak stalo za jízdy či při řízení. Zároveň je zde dostatečně konkretizováno i místo spáchání přestupku. Z obsahu pokutových bloků je zcela zřejmé, koho se týkají, kde byly přestupky spáchány a čeho se žalobce dopustil. I právní kvalifikace v podobě „*§ 125c/1f3 zák. č. 361/2000 Sb.*“ – a podobně v případě dalších dvou pokutových bloků – byla zcela dostatečná, neboť z ní musí být každému po přečtení tohoto údaje zřejmé, jaké ustanovení zákona o silničním provozu v takovém případě pokutovaný řidič nedodržel. I trojčíslí s lomítky, označující překročení rychlosti, je s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dostatečnou specifikací činu, na jehož základě byl žalobce sankciován. Stejně tak formulace „*nepřipoután za jízdy bezpečnostním pásem*“ či „*nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem*“ či „*pásy – řidič, lékařské potvrzení nevlastní*“ jsou dostatečně srozumitelné.

[5] Krajský soud také označil za lichou námitku absence výslovné zmínky o tom, že žalobce porušil stanovené povinnosti za jízdy a v postavení řidiče. Ve všech pokutových blocích, v nichž byl žalobce pokutován za nepřipoutání bezpečnostními pásy, bylo výslovně uvedeno, že se tak stalo za jízdy či při řízení. Případná tvrzení, že byl žalobce v posuzovaných případech v postavení spolujezdce, nikoli řidiče, popřípadě tvrzení, že se v době silniční kontroly nacházel s vozidlem mimo pozemní komunikaci, mohla být relevantní toliko v samotném blokovém řízení, kde by zajisté vedla žalobce k tomu, že by předmětné bloky vůbec nepodepsal a s vyřízením věci v blokovém řízení by nevyslovil souhlas. Skutečnost, že se jednalo o osobu v postavení řidiče, vyplývá z identifikace přestupce, neboť na bloku je uvedeno, že totožnost byla ověřena pomocí řidičského průkazu. Je pak zcela logické, že jiná osoba než řidič při řešení dopravního přestupku řidičský průkaz policistům nepředkládá.
[6] Také odmítl námitku, že v předmětných blocích jsou přestupková jednání nedostatečně identifikována co do místa spáchání přestupku. Nedostatečně konkrétní vymezení místa spáchání přestupku může mít v některých případech sice vliv na právní kvalifikaci skutku, ta však v řízení o námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče nemůže být úspěšně namítána. Tímto pohledem posoudil jednotlivé pokutové bloky a shledal žalobu nedůvodnou.

III.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] Stěžovatel připomněl obdobně jako předtím v žalobě, že žalovaný zcela ignoroval předložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vydané taktéž ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí je zřejmé, že lze posuzovat i jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a jednotlivá rozhodnutí po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče.

[9] Stěžovatel poukázal na zásadu legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, přičemž k takovému postupu postačí pouhá podobnost případu s případem jiným. Výjimky by měly být řádně odůvodněny, což se však v tomto případě nestalo. Konečně i soudní praxe používá pojmy jako *„oprávněná důvěra v právo“* či *„zákaz překvapivých rozhodnutí“*, viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS.

[10] Z předložených rozhodnutí v blokových řízeních podle stěžovatele vyplývá, že nesplňují dostatečnou individualizaci skutku a že nebyly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Není možné, aby za správnost údajů odpovídal přestupce, jak uvádí správní orgány i krajský soud.

[11] Dále stěžovatel uvedl konkrétní námitky ve vztahu k jednotlivým podkladům pro záznam bodů do registru řidičů, spočívající zejména v chybějící identifikaci místa spáchání přestupku, přestupku jako takového i aplikované právní úpravy a nejednoznačném používání zkratek typu *„neužil BP“*, *„rychlost“*, *„pásy-řidič“*, apod.

[12] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení. Zároveň navrhl, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

IV.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že jak plyne z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. To nepochybně platí i o jednotlivých stížních bodech. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. V nyní posuzované kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel se zaměřil pouze na polemiku s rozhodnutím žalovaného a s odůvodněním rozsudku krajského soudu vůbec nepolemizoval, kromě obecné výtky, že krajský soud převzal chybný názor žalovaného.

[17] Systém bodového hodnocení řidičů byl zaveden zákonem č. 411/2005 Sb., kterým byl změněn zákon o silničním provozu a některé další zákony, s účinností od 1. 7. 2006. Z ustanovení § 123a věty první zákona o silničním provozu plyne, že se bodovým hodnocením zajišťuje sledování opakovaného páchání přestupků nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla. Smysl a účel zavedení tohoto institutu do českého právního řádu lze vysledovat z důvodové zprávy, dostupné z www.psp.cz. Z ní plyne, že *„bodový systém obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány ‚trestné‘ body do určité výše [...] Účelem systému je zejména postihovat recidivu páchání přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. [...] Dostatečný preventivní účinek má pouze hrozba ztráty řidičského oprávnění. Bodový systém pak představuje administrativní postup, kterým se hodnotí závažnost spáchaných přestupků, a který v tento důsledek může vyústit. Na druhou stranu ale dává řidiči kdykoli před tím, než tento krajní důsledek nastane, možnost změnou svého chování pozitivně ovlivnit své postavení a hrozbu ztráty řidičského oprávnění svým aktivním postojem odvrátit.“*

[18] Bodovým hodnocením se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Již v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, uvedl: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“

[19] Dále lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16, podle něhož je třeba rozlišovat mezi řízením „*o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku)*“ a řízením „*o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“

[20] Stejně tak lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS, podle něhož v „*§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení, které spočívají ve spolehlivém zjištění přestupku, v nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit. Znění tohoto ustanovení by proto mohlo oproti dosavadní judikatuře vést k úvaze o principiální možnosti obnovy blokového řízení i v případě tvrzeného nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Takový názor by však neodpovídal povaze blokového řízení. Orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení po odhalení skutku a ztotožnění osoby, která se jej dopustila, si nejprve učiní úsudek o tom, zda se jedná o přestupek, zda je tento přestupek spolehlivě zjištěn, zda jej nestačí vyřídit domluvou a zda jsou splněny i další zákonné podmínky pro jeho projednání v blokovém řízení. Následně zjišťují, zda je obviněný z přestupku ochoten pokutu v blokovém řízení zaplatit. V případě udělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení vystaví pokutový blok, jehož převzetí potvrdí pachatel přestupku svým podpisem. Na pokutovém bloku se přitom podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích vyznačí pouze údaje o tom, jaké pověřené osoby, komu, kdy a za jaký přestupek uložily pokutu v určité výši. […] Možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního*

stavu věci v běžném správním řízení se však obviněný z přestupku vzdává udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení. Tímto souhlasem obviněný z přestupku akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku, o jeho právní kvalifikaci a o nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry orgánu oprávněného ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení charakteru nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení tedy nepředstavuje pouhou jednu z kumulativních podmínek tohoto řízení, nýbrž přímo jeho podmínku sine qua non, při jejímž splnění se navíc bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn a nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou tak splněny všechny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. [...] [S] ohledem na zásadu vigilantibus iura (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci [...].“

[21] S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam v registru řidičů proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán není oprávněn přezkoumat správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na jejichž základě byl záznam proveden.

[22] Na základě shora uvedené judikatury nelze souhlasit ani s tím, že by souhlas s projednáním přestupku, resp. ochota obviněného z přestupku zaplatit pokutu v blokovém řízení neměly žádnou relevanci. Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podmínkou *sine qua non* blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení. Udělením uvedeného souhlasu se obviněný z přestupku vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Žalovanému a krajskému soudu proto nelze vytýkat, pokud akcentovali i souhlas stěžovatele s projednáním přestupků v blokovém řízení.

[23] Ani stručné, resp. zkrácené formulace na blocích nevyvolávají nemožnost vycházet z předmětných bloků. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, vyplývá, že *„při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Podstatné je, aby konkrétní jednání osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění.“* K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 As 8/2013 - 27, v němž uvedl, že je *„zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že*

ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil.“

[24] Optikou uvedené judikatury je třeba přitakat tomu, jak krajský soud posoudil jednotlivé bloky, přičemž shledal, že mohly sloužit jako podklad pro záznam bodů. Stěžovatel pak v kasační stížnosti pouze opětovně vyjmenovává domnělé nedostatky bloků, aniž by jakkoli reflektoval způsob, jakým krajský soud tato jeho tvrzení vyvrátil. Nejvyšší správní soud proto ohledně daných kasačních námitek odkazuje na rozsudek krajského soudu, s jehož závěry se plně ztotožňuje a jako takové je přebírá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 2. 2. 2017, č. j. 2 As 209/2016 - 93).

[25] Rozhodnutí žalovaného tedy nelze označit za nezákonné, jak správně konstatoval krajský soud, a stěžovatelův poukaz na některá rozhodnutí jiného správního orgánu, opakovaný i v kasační stížnosti formou námitky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., na tom nemůže nic změnit.

[26] Nejvyšší správní soud přitakává krajskému soudu i v tom, že postup žalovaného neporušil zásadu legitimního očekávání. Jak zdejší soud uvedl již v rozsudku ze dne 26. 3. 2018, č. j. 7 As 66/2018 - 32 (v němž bylo posuzováno identické tvrzení účastníka řízení zastupovaného stejným advokátem jako v nyní projednávané věci), závěry stěžovatelem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje neodpovídají konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, o kterou se opřel žalovaný i při odůvodňování svého rozhodnutí a která tenduje k omezenému přezkumu podkladů sloužících jako podklad pro záznam bodů (mj. se opřel právě o shora citovaný rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44). Stejně tak srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39. Z důvodu, že žalovaný (viz stranu 6 rozhodnutí o odvolání) svůj postup spočívající v nepřevzetí závěrů jiného správního orgánu zdůvodnil, nelze dovozovat ani absenci náležitého odůvodnění, pro kterou by bylo třeba rozhodnutí správních orgánů zrušit. Žalovaný pak dostál i dalším povinnostem odvolacího správního orgánu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 2 As 73/2012 - 20, či ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109).

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[28] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů

řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[30] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku, vrací stěžovateli již zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč (§ 10 odst. 1 věta prvá zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu